Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 23 kwietnia 2026 r.*

Odwołanie – Służba publiczna – Wynagrodzenie – Dodatki na dziecko pozostające na utrzymaniu – Artykuł 2 załącznika VII do Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej – Przesłanki przyznania – Cofnięcie prawa do dodatku – Zwrot nadpłaconych kwot na mocy art. 85 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej – Skarga o stwierdzenie nieważności – Artykuł 91 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej – Przeinaczenie – Ocena zgodności z prawem aktu na dzień jego wydania – Moc wsteczna wyroku wydanego przez sąd krajowy – Powaga rzeczy osądzonej

W sprawie C-882/24 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 19 grudnia 2024 r.,

AL, którego reprezentowała R. Crăciun, avocate,

strona skarżąca,

w której drugą stroną postępowania jest:

Komisja Europejska, którą reprezentowali T.S. Bohr i L. Hohenecker, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: F. Biltgen, prezes izby, I. Ziemele, A. Kumin, S. Gervasoni (sprawozdawca) i M. Bošnjak, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Campos Sánchez-Bordona,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 20 listopada 2025 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: angielski.

Wyrok

1 W odwołaniu AL wnosi o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 10 kwietnia 2024 r., AL/Komisja (T-50/22, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem", niepublikowanego, EU:T:2024:220), w którym Sąd oddalił jego skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 22 października 2021 r. w zakresie, w jakim nakazano w niej odzyskanie określonych kwot wypłaconych w ramach dodatków na jego matkę i troje dzieci pozostających na utrzymaniu (zwanego dalej „sporną decyzją").

Okoliczności powstania sporu

2 Okoliczności powstania sporu zostały przedstawione w pkt 2–13 zaskarżonego wyroku w następujący sposób:

„2 [Wnoszący odwołanie] jest urzędnikiem w Sekretariacie Generalnym Rady Unii Europejskiej od dnia 1 grudnia 2007 r.

3 Na wniosek [wnoszącego odwołanie] w latach 2009–2019 przyznano mu różne dodatki, ponieważ jego matka oraz trzy inne osoby zostały potraktowane tak jak dzieci pozostające na jego utrzymaniu w rozumieniu art. 2 ust. 4 załącznika VII do Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej »regulaminem pracowniczym«).

4 W dniu 13 maja 2019 r. na podstawie art. 2 ust. 2 regulaminu pracowniczego Rada przyjęła decyzję (UE) 2019/792 w sprawie powierzenia Komisji Europejskiej – Urzędowi Administracji i Wypłacania Należności Indywidualnych (PMO) – wykonywania niektórych uprawnień przyznanych organowi powołującemu i organowi właściwemu do zawierania umów o pracę (Dz.U. 2019, L 129, s. 3).

5 W dniu 22 lipca 2020 r. Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) poinformował [wnoszącego odwołanie], że pod koniec 2016 r. wszczęto wobec niego dochodzenie dotyczące możliwego nadużycia finansowego w związku z jego oświadczeniem dotyczącym składu jego rodziny oraz warunków, na jakich otrzymał odpowiednie dodatki rodzinne, oraz wymogów uzyskania odpowiednich dodatków rodzinnych.

6 W grudniu 2020 r. [wnoszący odwołanie] został poinformowany przez OLAF, że dochodzenie, o którym mowa w pkt 5 powyżej, zostało zakończone. Ponadto OLAF przekazał [wnoszącemu odwołanie] i Sekretariatowi Generalnemu Rady raport końcowy z dochodzenia dotyczącego skarżącego oraz dwa zalecenia. Pierwsze dotyczyło odzyskania kwot, które OLAF uważał za nienależnie wypłacone [wnoszącemu odwołanie] z tytułu wspomnianych dodatków, a drugie – wszczęcia postępowania dyscyplinarnego.

7 W dniu 10 lutego 2021 r. organ powołujący Rady (zwany dalej »organem powołującym«) postanowił, zgodnie z przepisami art. 3 załącznika IX do regulaminu pracowniczego, wszcząć wobec [wnoszącego odwołanie] postępowanie dyscyplinarne.

8 Pismem z dnia 3 marca 2021 r. Urząd Administracji i Wypłacania Należności Indywidualnych (PMO) Komisji poinformował [wnoszącego odwołanie], że w następstwie zaleceń OLAF-u nienależnie pobrane kwoty, odpowiadające łącznej kwocie, bez odsetek, 142 824,71 EUR, zostaną odzyskane i że ma on możliwość przekazania uwag w przedmiocie tej decyzji w terminie 15 dni od jej doręczenia. W dniu 19 marca 2021 r. [wnoszący odwołanie] skierował uwagi do PMO.

9 Decyzją z dnia 22 marca 2021 r. PMO poinformowało [wnoszącego odwołanie], że w świetle raportu końcowego OLAF-u i po przeanalizowaniu jego uwag podjęto decyzję o wykonaniu pisma z dnia 3 marca 2021 r. i o wydaniu stosownego nakazu odzyskania na podstawie art. 85 regulaminu pracowniczego, dotyczącego zwrotu nadpłaconych kwot. W szczególności nakazano odzyskanie kwoty wypłaconych dodatków:

– w odniesieniu do matki [wnoszącego odwołanie] za okres od dnia 1 października 2009 r. do dnia 30 września 2015 r., jak postanowiono w decyzji z dnia 22 marca 2021 r., w zakresie, w jakim nie można jej potraktować tak jak dziecka pozostającego na utrzymaniu w rozumieniu art. 2 ust. 4 załącznika VII do regulaminu pracowniczego, i ze względu na to, że [wnoszący odwołanie] umyślnie wprowadził administrację w błąd na podstawie art. 85 akapit drugi regulaminu pracowniczego, nie zgłaszając przy składaniu rozpatrywanego wniosku o przyznanie dodatku, że był beneficjentem emerytury wojskowej;

– w odniesieniu do dwojga dzieci pozostających na utrzymaniu [wnoszącego odwołanie] (zwanych dalej »A i B«), dla których był on wujem przez powinowactwo i które zostały u niego umieszczone w rodzinie zastępczej, w okresie od dnia 1 sierpnia 2010 r. do dnia 31 lipca 2013 r. w przypadku jednego z nich oraz od dnia 1 sierpnia 2010 r. do dnia 31 marca 2013 r. w przypadku drugiego z nich, zgodnie z decyzją z dnia 22 marca 2021 r., ze względu na ustanie stosunku prawnego związanego z umieszczeniem w rodzinie zastępczej, w świetle decyzji rumuńskich organów ds. ochrony dzieci z dnia 30 stycznia 2013 r., która zakończyła stosowanie środków polegających na umieszczeniu w rodzinie zastępczej [wnoszącego odwołanie] [(zwanej dalej »krajową decyzją o zakończeniu umieszczenia w rodzinie zastępczej«)]. Ponadto [wnoszący odwołanie] umyślnie wprowadził administrację w błąd w rozumieniu art. 85 akapit drugi regulaminu pracowniczego w odniesieniu do zakończenia okresu umieszczenia dwojga dzieci w rodzinie zastępczej;

– w odniesieniu do adopcyjnej córki [wnoszącego odwołanie] (zwanej dalej »C«), w sprawie, której uzyskał on decyzję o adopcji w dniu 16 kwietnia 2019 r. wydaną przez rumuński sąd, w odniesieniu do okresu od dnia 1 marca 2019 r. do dnia 31 stycznia 2021 r. oraz do zaprzestania wypłacania dodatków od dnia 1 lutego 2021 r., zgodnie z decyzją z dnia 22 marca 2021 r., ze względu na to, że [wnoszący odwołanie] nie przedstawił dowodu rzeczywistego utrzymywania C.

10 W dniu 22 czerwca 2021 r., działając na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego, [wnoszący odwołanie] złożył zażalenie na decyzję z dnia 22 marca 2021 r.

11 W dniu 27 września 2021 r., po zakończeniu postępowania dyscyplinarnego, organ powołujący Rady zastosował wobec [wnoszącego odwołanie] karę usunięcia ze stanowiska zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. h) załącznika IX do regulaminu pracowniczego.

12 W dniu 22 października 2021 r. dyrektor generalny ds. zasobów ludzkich i bezpieczeństwa Komisji wydał [zaskarżoną decyzję].

13 W tej ostatniej decyzji dyrektor generalny ds. zasobów ludzkich i bezpieczeństwa Komisji częściowo oddalił zażalenie wniesione przez [wnoszącego odwołanie] na decyzję z dnia 22 marca 2021 r., utrzymując, że należy zaprzestać wypłacania dodatków rodzinnych, które otrzymywał on na C, i nakazać odzyskanie szeregu dodatków rodzinnych pobieranych przez [wnoszącego odwołanie]. Zażalenie to zostało jednak uwzględnione w odniesieniu do dodatków pobieranych przez [wnoszącego odwołanie] na A i B w okresie od dnia 1 sierpnia 2010 r. do dnia 29 stycznia 2013 r.”.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

3 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 21 stycznia 2022 r. wnoszący odwołanie, AL, wniósł skargę o stwierdzenie nieważności wskazaną w pkt 1 niniejszego wyroku.

4 Na poparcie żądań tej skargi wnoszący odwołanie podniósł pięć zarzutów, z których pierwszy dotyczył naruszenia art. 4, 5, 9 i 10 decyzji Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie przyjęcia ogólnych przepisów wykonawczych dotyczących osoby potraktowanej tak jak dziecko pozostające na utrzymaniu (zwanych dalej „OPW”), drugi – naruszenia art. 85 regulaminu pracowniczego i błędu w ocenie w odniesieniu do dodatku wypłacanego na jego matkę, traktowaną jak dziecko pozostające na utrzymaniu, trzeci – naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i zasady dobrej administracji, czwarty – naruszenia art. 85 regulaminu pracowniczego i błędu w ocenie w odniesieniu do dodatku na dziecko pozostające na utrzymaniu wypłacanego na A i B, a piąty – naruszenia art. 85 regulaminu pracowniczego i błędu w ocenie w odniesieniu do dodatku na dziecko pozostające na utrzymaniu wypłacanego na C.

5 Zaskarżonym wyrokiem Sąd oddalił skargę w całości.

Żądania stron

6 W odwołaniu wnosząca je strona wnosi do Trybunału o:

– uchylenie zaskarżonego wyroku;

– stwierdzenie nieważności spornej decyzji w zakresie, w jakim oddalono w niej częściowo zażalenie wniesione przez wnoszącego odwołanie na decyzję z dnia 22 marca 2021 r.; oraz

– nakazanie Komisji pokrycia kosztów poniesionych przez nią oraz przez wnoszącego odwołanie.

7 Komisja wnosi do Trybunału o:

– oddalenie odwołania oraz

– obciążenie wnoszącego odwołanie całością kosztów postępowania.

W przedmiocie odwołania

8 Na poparcie odwołania wnoszący je podnosi trzy zarzuty, z których pierwszy dotyczy błędnego zastosowania OPW, drugi – przeinaczenia okoliczności faktycznych i naruszenia zasady paralelizmu form, a trzeci – braku kontroli sądowej.

W przedmiocie zarzutu pierwszego

Argumentacja stron

9 Wnoszący odwołanie utrzymuje, że w pkt 50 i 51 zaskarżonego wyroku, w odpowiedzi na zarzut pierwszy skargi w pierwszej instancji, Sąd błędnie zastosował OPW, orzekając, że ciężar, jaki wnoszący odwołanie ponosił w związku z utrzymywaniem swojej matki, należy obliczać poprzez odliczenie nie tylko jej dochodów i wartości czynszowej nieruchomości należącej do tej matki, ale również wkładu innej osoby w jej utrzymywanie oraz dochodów, jakie wnoszący odwołanie uzyskuje z emerytury wojskowej. Te dwa ostatnie odliczenia powinny bowiem zostać dokonane nie na podstawie art. 5 ust. 1 OPW, który odnosi się ściśle do odliczenia dochodów osoby pozostającej na utrzymaniu, lecz na podstawie art. 9 OPW. Błąd ten doprowadził Sąd do potwierdzenia błędnego obliczenia administracji.

10 Obliczenie to należy również skorygować w celu uwzględnienia orzeczenia z dnia 29 maja 2024 r., w którym Tribunalul București (sąd okręgowy w Bukareszcie, Rumunia) nakazał matce wnoszącego odwołanie zwrot jej emerytury za okres od dnia 1 listopada 2007 r. do dnia 1 maja 2023 r. W związku z tym kwota tej emerytury nie powinna była zostać odliczona od kosztów, jakie wnoszący odwołanie ponosił w związku z utrzymywaniem swojej matki.

11 Komisja wnosi o oddalenie tego zarzutu.

Ocena Trybunału

12 W pierwszej kolejności wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi, że ten uznał, iż Komisja prawidłowo zastosowała art. 5 ust. 1 OPW, odliczając od kosztów utrzymywania jego matki wkład innej osoby w utrzymywanie tej matki i otrzymywaną przez niego emeryturę wojskową, podczas gdy kwoty te powinny były zostać odliczone na podstawie art. 9 OPW.

13 Jednakże z pkt 50 zaskarżonego wyroku wynika, że zarzut ten jest bezzasadny. Sąd wskazał bowiem wyraźnie w tym punkcie, że wkład innej osoby w utrzymywanie matki wnoszącego odwołanie został odliczony przez Komisję na podstawie art. 6 OPW i że inne dochody netto wnoszącego odwołanie odpowiadające jego emeryturze wojskowej zostały odliczone na podstawie art. 9 OPW.

14 W drugiej kolejności należy przypomnieć, że odwołanie ogranicza się do kwestii prawnych, z wyłączeniem jakiejkolwiek oceny okoliczności faktycznych, z zastrzeżeniem ich przeinaczenia, oraz że stwierdzenie przeinaczenia wyklucza posłużenie się nowymi dowodami, które nie zostały przedstawione przed Sądem (zob. podobnie wyroki: z dnia 18 lipca 2007 r., Industrias Químicas del Vallés/Komisja, C-326/05 P, EU:C:2007:443, pkt 60; z dnia 30 maja 2017 r., Safa Nicu Sepahan/Rada, C-45/15 P, EU:C:2017:402, pkt 76).

15 Wynika z tego, że na poparcie odwołania wnoszący je nie może powoływać się na wyrok Tribunalul București (sądu okręgowego w Bukareszcie), wydany w dniu 29 maja 2024 r., po ogłoszeniu zaskarżonego wyroku.

16 Jednakże o ile wyrok ten, na mocy którego zdaniem wnoszącego odwołanie jego matka została zobowiązana do zwrotu swojej emerytury za okres od dnia 1 listopada 2007 r. do dnia 1 maja 2023 r., zmienił z mocą wsteczną dochody tej osoby pozostającej na utrzymaniu, o tyle może on stanowić nową okoliczność mogącą zmienić sposób obliczania wysokości świadczeń należnych wnoszącemu odwołanie z tytułu kosztów utrzymywania jego matki we wspomnianym powyżej okresie. Do wnoszącego odwołanie należy, jeśli uzna to za zasadne, powołanie się na tę okoliczność na poparcie wniosku o zmianę spornej decyzji.

17 W związku z powyższym zarzut pierwszy należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu drugiego

Argumentacja stron

18 Wnoszący odwołanie utrzymuje, że w pkt 100 i 101 zaskarżonego wyroku Sąd dopuścił się trzech naruszeń prawa w odpowiedzi na zarzut czwarty skargi w pierwszej instancji. Zarzut ten dzieli się zatem na trzy części.

19 W części pierwszej zarzutu drugiego wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd nie uwzględnił wyroku Tribunalul București (sądu okręgowego w Bukareszcie) z dnia 16 maja 2022 r. (zwanego dalej „wyrokiem sądu okręgowego w Bukareszcie z dnia 16 maja 2022 r."), którego odpis został jednak załączony do jego repliki. Stwierdzając w pkt 100 zaskarżonego wyroku, że „przed sądami rumuńskimi toczy się postępowanie w sprawie skargi na decyzję o zakończeniu umieszczenia w rodzinie zastępczej", Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne, ponieważ nie mógł nie wiedzieć, że wyżej wymienionym wyrokiem Tribunalul București (sąd okręgowy w Bukareszcie) zakończył postępowanie i orzekł „bezwzględną nieważność" krajowej decyzji o zakończeniu umieszczenia w rodzinie zastępczej.

20 W części drugiej tego zarzutu wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo, stwierdzając, iż krajowa decyzja o zakończeniu umieszczenia w rodzinie zastępczej wywoływała skutki prawne od stycznia 2013 r. W wyroku sądu okręgowego w Bukareszcie z dnia 16 maja 2022 r. stwierdzono bowiem bezwzględną nieważność tej decyzji ex tunc. Ponadto Sąd orzekł, że środek w postaci umieszczenia w rodzinie zastępczej zakończył się w dniu 13 maja 2014 r. w odniesieniu do A i w dniu 28 lipca 2013 r. w odniesieniu do B, ze wszystkimi związanymi z tym konsekwencjami prawnymi.

21 W części trzeciej tego zarzutu wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd naruszył zasadę paralelizmu form, orzekając w pkt 101 zaskarżonego wyroku, że nie ma znaczenia, czy dodatek wypłacany tytułem utrzymywania A i B został przyznany na podstawie dokumentów konsularnych, czy też decyzji o umieszczeniu w rodzinie zastępczej z dnia 28 lipca 2010 r. Ponieważ dodatek ten został przyznany i przedłużony na podstawie oświadczeń konsularnych, wnoszący odwołanie twierdzi, że mógł on zostać cofnięty wyłącznie na podstawie dokumentów konsularnych, a nie na podstawie krajowej decyzji o zakończeniu umieszczenia w rodzinie zastępczej.

22 Komisja podnosi w pierwszej kolejności, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zgodność z prawem zaskarżonego aktu należy oceniać na podstawie okoliczności faktycznych i prawnych istniejących w chwili wydania tego aktu. W tym celu należy wziąć pod uwagę jedynie informacje, które Komisja mogła znać w ramach postępowania administracyjnego. W konsekwencji Sąd słusznie nie uwzględnił wyroku sądu okręgowego w Bukareszcie z dnia 16 maja 2022 r., który został wydany po wydaniu spornej decyzji. Opierając się, tak jak należało, na dacie wydania tej decyzji, czyli dniu 22 października 2021 r., Sąd nie przeinaczył okoliczności faktycznych, wskazując w pkt 100 zaskarżonego wyroku, że skarga na krajową decyzję o zakończeniu umieszczenia w rodzinie zastępczej jest zawisła przed sądami rumuńskimi.

23 W drugiej kolejności Komisja uważa, że Sąd nie naruszył również prawa, stwierdzając, iż krajowa decyzja o zakończeniu umieszczenia w rodzinie zastępczej wywołała skutki prawne od stycznia 2013 r., ponieważ w dniu 22 października 2021 r., kiedy to wydano sporną decyzję, nie stwierdzono jeszcze nieważności tej krajowej decyzji.

24 W trzeciej kolejności pkt 101 zaskarżonego wyroku nie narusza prawa. Wnoszący odwołanie w żaden sposób nie uzasadnił odwołania się do zasady paralelizmu form. W każdym razie krajowa decyzja o zakończeniu umieszczenia w rodzinie zastępczej uzasadnia odzyskanie dodatków wypłaconych nienależnie z tytułu utrzymywania dwojga dzieci po wydaniu tej decyzji, niezależnie od dokumentów wykorzystanych w celu tego odzyskania.

Ocena Trybunału

25 W częściach pierwszej i drugiej zarzutu drugiego, które należy rozpatrzyć łącznie, wnoszący odwołanie utrzymuje, że Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne sporu, nie uwzględniając w pkt 100 zaskarżonego wyroku sądu okręgowego w Bukareszcie z dnia 16 maja 2022 r., którego odpis przekazał Sądowi w załączniku do repliki.

26 Należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w myśl art. 256 ust. 1 akapit drugi TFUE i art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej odwołanie jest ograniczone do kwestii prawnych. Jedynie Sąd jest zatem właściwy do ustalenia i oceny istotnego stanu faktycznego, jak również przedstawionych mu dowodów. Ocena tych okoliczności faktycznych i dowodów nie stanowi zatem, z zastrzeżeniem ich przeinaczenia, kwestii prawnej podlegającej jako taka kontroli Trybunału w postępowaniu odwoławczym (wyrok z dnia 1 sierpnia 2025 r., Francja i Komisja/CWS Powder Coatings i in., C-71/23 P i C-82/23 P, EU:C:2025:601, pkt 66). Przeinaczenie musi wynikać w sposób oczywisty z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, bez konieczności dokonywania nowej oceny okoliczności faktycznych i dowodów (wyrok z dnia 1 sierpnia 2025 r., Francja i Komisja/CWS Powder Coatings i in., C-71/23 P i C-82/23 P, EU:C:2025:601, pkt 67).

27 Wyrokiem z dnia 16 maja 2022 r., przedstawionym przez wnoszącego odwołanie w załączniku do repliki przed Sądem, sąd okręgowy w Bukareszcie ostatecznie uchylił krajową decyzję o zakończeniu umieszczenia w rodzinie zastępczej.

28 Tymczasem Sąd stwierdził w pierwszej kolejności w pkt 100 zaskarżonego wyroku, „że przed sądami rumuńskimi toczy się postępowanie w sprawie skargi na [krajową decyzję o zakończeniu umieszczenia w rodzinie zastępczej]”, podczas gdy w sposób oczywisty nie mógł on nie wiedzieć, że decyzja ta została uchylona, ponieważ wyrok sądu okręgowego w Bukareszcie z dnia 16 maja 2022 r. został przedstawiony w postępowaniu.

29 W drugiej kolejności Sąd orzekł w tym samym punkcie zaskarżonego wyroku, że wspomniana decyzja „rzeczywiście wywołała skutki prawne od stycznia 2013 r.”, podczas gdy było oczywiste, że tę samą decyzję należy uznać za nigdy niewywołującą skutków prawnych w następstwie wyroku sądu okręgowego w Bukareszcie z dnia 16 maja 2022 r.

30 Z powyższego wynika, że ocena okoliczności faktycznych sporu zawarta w pkt 100 zaskarżonego wyroku jest oczywiście błędna.

31 Komisja podnosi jednak, że w celu dokonania oceny zgodności z prawem spornej decyzji Sąd słusznie oparł się na dacie wydania tej decyzji, a zatem nie był zobowiązany do uwzględnienia wyroku wydanego później.

32 Prawdą jest, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zgodność z prawem zaskarżonego aktu należy oceniać na podstawie okoliczności faktycznych i prawnych istniejących w chwili wydania tego aktu (wyroki: z dnia 7 lutego 1979 r., Francja/Komisja, 15/76 i 16/76, EU:C:1979:29, pkt 7; z dnia 15 kwietnia 2010 r., Gualtieri/Komisja, C-485/08 P, EU:C:2010:188, pkt 26; a także z dnia 4 października 2024 r., García Fernández i in./Komisja i SRB, C-541/22 P, EU:C:2024:820, pkt 327).

33 Jednakże, jak wskazał w istocie rzecznik generalny w pkt 50–55 opinii, nie można skutecznie twierdzić, że wyrok sądu okręgowego w Bukareszcie z dnia 16 maja 2022 r. nie był elementem istniejącym w dniu wydania spornej decyzji, nie naruszając przy tym mocy wstecznej tego wyroku.

34 Stwierdzając bowiem nieważność ze skutkiem ex tunc krajowej decyzji o zakończeniu umieszczenia w rodzinie zastępczej, wspomniany wyrok usunął tę decyzję ab initio z obiegu prawnego i przywrócił wcześniejszą sytuację prawną, jaka istniała przed wydaniem wspomnianej decyzji, a mianowicie umieszczenie A i B w rodzinie zastępczej u wnoszącego odwołanie.

35 W konsekwencji Sąd przeinaczył sytuację prawną dzieci A i B w odniesieniu do AL w dniu wydania spornej decyzji, gdy orzekł, że krajowa decyzja o zakończeniu umieszczenia w rodzinie zastępczej wywołała skutki prawne, kończąc umieszczenie A i B w rodzinie zastępczej, podczas gdy wyrokiem sądu okręgowego w Bukareszcie z dnia 16 maja 2022 r. stwierdzono nieważność tej decyzji.

36 O ile Komisja twierdzi również, że Sąd powinien wziąć pod uwagę jedynie informacje, o których mogła ona wiedzieć w ramach postępowania administracyjnego, o tyle należy podkreślić, że takie zasadnicze ograniczenie kontroli zgodności z prawem sprawowanej przez sąd Unii nie wynika z orzecznictwa Trybunału.

37 Ten ostatni doprecyzował natomiast, że zakres kontroli zgodności z prawem przewidzianej w art. 263 TFUE może w niektórych przypadkach obejmować całość elementów przedstawionych przez wnoszącego odwołanie, niezależnie od tego, czy materiał dowodowy jest wcześniejszy czy późniejszy od wydanej decyzji, czy został wcześniej przedstawiony w postępowaniu administracyjnym lub po raz pierwszy w ramach rozpatrywanej przez Sąd skargi, w zakresie, w jakim dowody te są istotne dla kontroli zgodności z prawem zaskarżonej decyzji w momencie jej wydania (zob. analogicznie wyrok z dnia 21 stycznia 2016 r., Galp Energía España i in./Komisja C-603/13 P, EU:C:2016:38, pkt 72 i przytoczone tam orzecznictwo).

38 Rozwiązanie to ma zatem zastosowanie w niniejszej sprawie. Po pierwsze bowiem, jak wynika z orzecznictwa Trybunału, postępowanie poprzedzające wniesienie skargi przewidziane w art. 91 regulaminu pracowniczego ma na celu umożliwienie i wspieranie polubownego rozstrzygnięcia sporu powstałego między urzędnikami a administracją, a nie związanie w sposób rygorystyczny i ostateczny ewentualnego etapu sądowego, pod warunkiem że skarga nie zmienia ani podstawy, ani przedmiotu zażalenia [zob. podobnie wyroki: z dnia 7 maja 1986 r., Rihoux i in./Komisja, 52/85, EU:C:1986:199, pkt 12; z dnia 29 stycznia 2026 r., PB/CRU (Decyzja o braku zmiany zaszeregowania), C-727/23 P, EU:C:2026:58, pkt 50].

39 Po drugie, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 70 i 71 opinii, w kontekście art. 85 regulaminu pracowniczego zażalenie umożliwia administracji w szczególności uzyskanie wyjaśnień co do przesłanek stosowania tego artykułu i uniknięcie w ten sposób skorzystania ze środka zaskarżenia na drodze sądowej. Tymczasem wymóg, aby wnoszący odwołanie ponownie zwrócił się do administracji, aby móc powołać się przed Sądem na wyrok ustalający okoliczności faktyczne istniejące w dniu wydania spornej decyzji, byłby sprzeczny z tym celem.

40 Z powyższego wynika, że należy uwzględnić części pierwszą i drugą zarzutu drugiego odwołania.

41 W części trzeciej zarzutu drugiego wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi, że ten w pkt 101 zaskarżonego wyroku naruszył zasadę paralelizmu form, orzekając, że organ powołujący mógł zgodnie z prawem podjąć decyzję o cofnięciu dodatku na utrzymywanie A i B na podstawie krajowej decyzji o zakończeniu umieszczenia w rodzinie zastępczej, podczas gdy dodatek ten został przyznany i przedłużony przez organ powołujący na podstawie dokumentów konsularnych.

42 Jednakże art. 2 ust. 1 załącznika VII do regulaminu pracowniczego uzależnia jedynie przyznanie dodatku na dziecko pozostające na jego utrzymaniu od spełnienia przesłanki materialnej, a mianowicie rzeczywistego utrzymywania jednego lub kilku dzieci, i nie wymaga, aby decyzja o przyznaniu tego dodatku była podejmowana na podstawie określonych dokumentów. W konsekwencji wydanie decyzji o cofnięciu tego dodatku również nie jest przedmiotem takiego wymogu.

43 W tych okolicznościach Sąd słusznie orzekł w pkt 101 zaskarżonego wyroku, że dla zgodności z prawem zwrotu dodatków wypłaconych na utrzymywanie A i B nie ma znaczenia, na podstawie jakich dokumentów przyznano te dodatki.

44 Z powyższego wynika, że część trzecią zarzutu drugiego należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu trzeciego

Argumentacja stron

45 Wnoszący odwołanie utrzymuje, że pkt 120 zaskarżonego wyroku wskazuje na fakt, iż Sąd nie przeprowadził bezstronnej i skutecznej kontroli sądowej dowodów, które wnoszący odwołanie przedstawił na okoliczność rzeczywistych wydatków na utrzymywanie C.

46 W celu przedstawienia dowodu na to utrzymywanie wnoszący odwołanie przekazał organowi powołującemu w toku postępowania administracyjnego wszystkie wyciągi ze swojego konta bankowego w celu udowodnienia dokonanych przelewów, a także wyciągi z rachunku bankowego C wykazujące przelewy, które otrzymała od niego. W toku tego postępowania organ powołujący

zażądał jednak pełnego ujawnienia rachunku bankowego C w celu ustalenia, czy dodatek na dziecko pozostające na utrzymaniu został wykorzystany wyłącznie i faktycznie w celu zapewnienia utrzymania tego dziecka. Wnoszący odwołanie nie zastosował się jednak do tego żądania, ponieważ C, która osiągnęła pełnoletność, nie wyraziła zgody na ujawnienie tych informacji.

47 W celu rozwiania wątpliwości organu powołującego co do tego, czy C nie korzystała z własnego konta lub czy nie przelewała dodatków na rachunek wnoszącego odwołanie, ten ostatni, po uzyskaniu zgody C, załączył do skargi w pierwszej instancji żądane wyciągi bankowe. Wynika z nich jasno, że C wykorzystywała dodatki na własne potrzeby i że z jej konta nie dokonano żadnej wpłaty na rachunek wnoszącego odwołanie.

48 Jednakże Sąd orzekł w pkt 120 zaskarżonego wyroku, że „wyciągi z rachunku bankowego C nie stanowią dowodu wystarczającego do wykazania, że wnoszący odwołanie rzeczywiście utrzymywał C”, nie uzasadniając tego stwierdzenia ani nie wskazując, co stanowi wystarczający dowód rzeczywistego charakteru tego utrzymywania.

49 Wnoszący odwołanie przypomina, że kontrola sądowa sprawowana przez Sąd w zakresie aktów administracyjnych objętych regulaminem pracowniczym powinna godzić uprawnienia dyskrecjonalne instytucji Unii Europejskiej z ochroną praw członków personelu, zapewniając, by decyzje dotyczące jednostek były należycie uzasadnione i proporcjonalne.

50 Komisja wnosi o oddalenie tego zarzutu.

Ocena Trybunału

51 W trzecim zarzucie odwołania wnoszący je kwestionuje dokonaną przez Sąd w pkt 120 zaskarżonego wyroku ocenę dodatkowych dowodów rzeczywistego utrzymywania C, które wnoszący odwołanie przedstawił w załączniku do skargi w pierwszej instancji. Niewystarczające uzasadnienie tej oceny wskazuje na to, że Sąd nie przeprowadził bezstronnej i skutecznej kontroli sądowej tych dowodów.

52 Sąd orzekł w tym punkcie, że „w świetle wątpliwości podniesionych przez Komisję w zaskarżonej decyzji wyciągi z rachunku bankowego C nie stanowią dowodu wystarczającego do wykazania rzeczywistego utrzymywania C przez wnoszącego odwołanie”.

53 Należy stwierdzić, że na podstawie tego uzasadnienia trudno zrozumieć, w jaki sposób wątpliwości podniesione przez Komisję w spornej decyzji, mimo że instytucja ta nie wiedziała jeszcze o rozpatrywanych wyciągach z rachunku bankowego, mogą podważyć wartość dowodową tych dokumentów.

54 Należy jednak zauważyć, że zawarta w pkt 120 zaskarżonego wyroku ocena wartości dowodowej wyciągów z rachunku bankowego C została dokonana przez Sąd jedynie tytułem uzupełnienia, co wyraźnie podkreśla użycie sformułowania „w każdym razie” na początku tego punktu. Znajduje to potwierdzenie w fakcie, że w pkt 119 zaskarżonego wyroku Sąd zajął już stanowisko w przedmiocie spornych wyciągów z rachunku bankowego C.

55 W tym punkcie zaskarżonego wyroku Sąd uzasadnił odmowę uwzględnienia przedstawionych w toku postępowania wyciągów z rachunku bankowego C innymi względami niż te przedstawione w pkt 120 tego wyroku.

56 W tym względzie Sąd przypomniał, że wnoszący odwołanie odmówił dostarczenia w toku postępowania administracyjnego wyciągów z kont, które załączył do skargi. Orzekł on bowiem, po pierwsze, że w celu dokonania oceny rzeczywistego utrzymywania i podjęcia decyzji w sprawie rozpatrywanego dodatku administracja powinna oprzeć się na dostępnych jej okolicznościach faktycznych, a po drugie, że może ona zażądać dodatkowych informacji od wnoszącego odwołanie, który był zobowiązany do wykazania rzeczywistego utrzymywania C.

57 Ponadto, co się tyczy punktu zaskarżonego wyroku, który jest kwestionowany w zarzucie trzecim odwołania, należy przypomnieć, że z art. 256 ust. 1 akapit drugi TFUE, z art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz z art. 168 § 1 lit. d) i art. 169 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości wynika, że odwołanie powinno precyzyjnie wskazywać zakwestionowane punkty wyroku, o którego uchylenie się wnosi, oraz argumenty prawne, które szczegółowo uzasadniają to żądanie (wyrok z dnia 18 grudnia 2025 r., Hamoudi/Frontex, C-136/24 P, EU:C:2025:977, pkt 54).

58 Tymczasem w zarzucie trzecim odwołania nie zakwestionowano oceny zawartej w pkt 119 zaskarżonego wyroku ani jej uzasadnienia. W konsekwencji zarzut ten należy ocenić jako dotyczący jedynie pkt 120 zaskarżonego wyroku.

59 Z tego względu argumentacja wnoszącego odwołanie nie jest wystarczająca, aby wykazać, że Sąd nie przeprowadził bezstronnej i skutecznej kontroli sądowej załączonych do skargi dowodów uzupełniających dotyczących rzeczywistego utrzymywania C ani że niewystarczająco uzasadnił oddalenie tych dowodów.

60 Wynika z tego, że argumentacja ta jest bezskuteczna, a zatem zarzut trzeci odwołania należy oddalić.

61 Z całości powyższych rozważań wynika, że należy uwzględnić jedynie części pierwszą i drugą zarzutu drugiego odwołania. Ponieważ obie części są skierowane przeciwko odpowiedzi Sądu na czwarty zarzut skargi, należy zatem uchylić zaskarżony wyrok w zakresie, w jakim oddalono w nim zarzut czwarty, a w pozostałym zakresie – oddalić odwołanie.

W przedmiocie skargi przed Sądem

62 Zgodnie z art. 61 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej Trybunał w wypadku uchylenia orzeczenia Sądu może albo skierować sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd, albo sam wydać orzeczenie ostateczne w sprawie, jeśli stan postępowania na to pozwala.

63 W niniejszym przypadku Trybunał powinien wydać orzeczenie ostateczne w sprawie, na co pozwala stan postępowania.

64 Jak wynika z pkt 61 niniejszego wyroku, częściowe uchylenie zaskarżonego wyroku przez Trybunał podważa ten ostatni wyrok jedynie w zakresie, w jakim oddalono w nim czwarty zarzut skargi w pierwszej instancji. W konsekwencji przedmiot sporu zawisłego przed Trybunałem po tym uchyleniu wyroku ogranicza się obecnie do zakwestionowania spornej decyzji sformułowanego w tym czwartym zarzucie (zob. analogicznie wyrok z dnia 1 lipca 2008 r., Chronopost i La Poste/UFEX, C-341/06 P i C-342/06 P, EU:C:2008:375, pkt 138, 139).

65 W zarzucie czwartym skargi, uzupełnionym w replice, wnoszący odwołanie podnosi w szczególności, że biorąc pod uwagę wyrok sądu okręgowego w Bukareszcie z dnia 16 maja 2022 r., w którym stwierdzono nieważność krajowej decyzji o zakończeniu umieszczenia w rodzinie zastępczej, na mocy której rumuńskie organy ochrony dzieci zaprzestały stosowania wobec niego środka polegającego na umieszczeniu dzieci A i B w rodzinie zastępczej, Komisja nie mogła żądać od niego zwrotu dodatków, które wnoszący odwołanie otrzymał z tytułu utrzymywania A w okresie od dnia 1 lutego 2013 r. do dnia 31 lipca 2013 r. oraz z tytułu utrzymywania B w okresie od dnia 1 lutego 2013 r. do dnia 31 marca 2013 r.

66 W pierwszej kolejności w pkt 34 niniejszego wyroku wskazano, że zgodnie z wyrokiem sądu okręgowego w Bukareszcie z dnia 16 maja 2022 r. dzieci A i B należy uznać za pozostające w rodzinie zastępczej u wnoszącego odwołanie po dniu 30 stycznia 2013 r.

67 W drugiej kolejności z tego prawomocnego wyroku wynika, że umieszczenie w rodzinie zastępczej u wnoszącego odwołanie zakończyło się w przypadku A w dniu 13 maja 2014 r., a w przypadku B w dniu 28 lipca 2013 r.

68 W związku z tym Komisja bezzasadnie nakazała odzyskanie dodatków rodzinnych wypłaconych wnoszącemu odwołanie z tytułu utrzymywania A w okresie od dnia 1 lutego 2013 r. do dnia 31 lipca 2013 r. oraz z tytułu utrzymywania B w okresie od dnia 1 lutego 2013 r. do dnia 31 marca 2013 r.

69 Należy zatem stwierdzić nieważność spornej decyzji w tym zakresie.

W przedmiocie kosztów

70 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli odwołanie jest zasadne i Trybunał wydaje orzeczenie kończące postępowanie w sprawie, rozstrzyga on o kosztach.

71 Zgodnie z art. 138 tego regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 84 § 1 tego regulaminu:

„§ 1. Kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

§ 2. Jeżeli więcej niż jedna strona przegrała sprawę, Trybunał rozstrzyga o podziale kosztów.

§ 3. W razie częściowego tylko uwzględnienia żądań każdej ze stron, każda z nich pokrywa własne koszty. Jednakże, jeżeli jest to uzasadnione okolicznościami sprawy, Trybunał może orzec, że jedna ze stron pokrywa, oprócz własnych kosztów, część kosztów poniesionych przez stronę przeciwną”.

72 W niniejszej sprawie, ponieważ AL wniósł o obciążenie Komisji kosztami postępowania, a ta ostatnia częściowo przegrała sprawę, należy obciążyć ją, poza jej własnymi kosztami, połową kosztów poniesionych przez AL zarówno w postępowaniu w pierwszej instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

1) **Uchyla się wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 10 kwietnia 2024 r., AL/Komisja (T-50/22, EU:T:2024:220), w zakresie, w jakim oddalono w nim czwarty zarzut podniesiony w pierwszej instancji.**

2) **W pozostałej części odwołanie zostaje oddalone.**

3) **Stwierdza się nieważność decyzji Komisji Europejskiej z dnia 22 października 2021 r. w zakresie, w jakim nakazuje ona odzyskanie dodatków rodzinnych wypłaconych AL z tytułu utrzymywania A w okresie od dnia 1 lutego 2013 r. do dnia 31 lipca 2013 r. oraz z tytułu utrzymywania B w okresie od dnia 1 lutego 2013 r. do dnia 31 marca 2013 r.**

4) **Komisja Europejska pokrywa, oprócz własnych kosztów, połowę kosztów poniesionych przez AL zarówno w postępowaniu w pierwszej instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym.**

Podpisy